

Da vejen er borte, er det jo ikke let at se, hvor den har gået, men på Stagelundgårds Mark står en af de gamle vildtbanesten eller vejvisere, og nede ved Drostrupgårds fiskeri, øst for, står der også en, den er væltet, og græsset gror op om den. Skal man dømme efter det, har vejen nok gået øst om vandmøllen og østen om Jættehøj, over Revsing og ned til Vejen Å, hvor der var rasteplads. Her kunne studene få vand og noget at æde, og folkene oppe på kroen (2) for at spise og sove, og hesten få et foder. Om sommeren var der græs nok i engen, men i efteråret var der ingen græs, så købte man hø eller halm på Østerbygård (3) og kørte ned i engen til dyrene. Der blev to drivere ved driften som vagter. Vagten var på to timer, og der skiftedes hele natten - dengang var der jo også røvere til. Næste morgen drog de videre sydpå omtrent ved FDB og over Østermarken ved Egevej og ned mod banen, her findes rester af diger, syd for banen findes en lille rest forbi Oksenvadgård (4). Videre ned forbi Halvvejshøjen og ned over Ribevej til vadestedet i Kongeåen og længere sydpå. (Hvorfor er Jættehøj fredet, når Halvvejshøjen ikke er blevet det?). Så vi har jo to gamle vejkryds i Vejen kommune: Hærvej-Hovedvej ved FDB og Hærvej-Ribevej omtrent ved Nygård.

Åen ved Gamst på fotografi fra 1910.

Vejen by er jo gammel, og den gamle Kolding-Vardevej gik jo gennem Vejen og krydser Hærvejen omtrent ved FDB, for byen lå jo nede ved åen og Gamstbro, men siden banen kom til Vejen ændredes alt og en ny by rejste sig om banen. Før den første krig 1914-1918 hed det jo Vejen By og Vejen Station. Alle de gamle huse i Vejen By er jo borte og nye er bygget, og vejen er flyttet, men endnu findes der et langt stykke af den gamle Vardevej i nærheden af Andst Bro. Her står ved gården Korsvang en vildt- og vejvisersten med årstallet 1765, som viser vej fra Kolding til Ribe og Varde.

Teaterbyen Vejen

Nogle år før den første verdenskrig 1914-18 byggede hotelejer Hansen (5) en ny scene, da den gamle var for lille. Den scene var for stor, kun Århus havde en scene, der var større ifølge skuespillernes udtalelser. Selve scenen var et stort firkantet rum, som skrånede ned mod salen. Den østlige væg var dækket af bare snoretræk til kulisser og sufitter og store tunge lyskasser med masser af lyspærer, røde, grønne og hvide, der kunne hejses op eller ned efter som de skulle bruges. Mod vest i et rum stod der to stuer, en grøn og en rød skilt ad, parat til at sætte ind på scenen. Bagved scenen var der direktørværelser, værelser til damer og et til herrer, og et til regissøren, og WC med træk og slip (det første i Vejen). Til at betjene alt det var der en belysningsmester og en medhjælper, en scenemester og en medhjælper, en rekvisitmand og en medhjælper, og en dame som kunne sy og hjælpe damerne med på- og afklædningen, og sy kostumerne, hvis det var nødvendigt. Medhjælperne var tre læredrenge, og jeg var den, der hjalp scenemesteren. Der var teater næsten i hver uge. Teaterdirektørerne forlangte, at hotelejereren ikke måtte leje scenen ud til andre teaterselskaber, tre dage før og tre dage efter. Der kom store selskaber til Vejen med mange skuespillere. De kom jo med toget og havde en masse kufferter og tæpper med. Så var der travlt på scenen med at hænge tæpper op og sætte på plads.

Jeg husker nogle af teaterdirektørerne: Helsingren (6), Bassøe (7), Gerda Christophersen (8), Aksel og Otto Jacobsen (9). De sidste var meget berømte, for de havde altid gode sangkræfter med, bl.a. den norskfødte Bergliot Skands (10), den lille Caruso og bassisten (jeg husker ikke navnet), og mange flere gode sangere.

Vi havde også besøg af de kongelige: Olaf Poulsen (11) m.fl., en lille kraftig herre husker jeg hed Karl O. Stein (12) og Stribolt (13).

Gerda Christophersen
(1870-1947)
som Valencienne
i "Den Glade Enke"
på Casinoteatret i 1906.

Olaf Poulsen
(1849-1923)
som Jeppe i "Jeppe på Bjerget"
af Ludvig Holberg

Oscar Stribolt
(1873-1927)
optrådte også i ølreklamer

Af teaterstykker husker jeg Elverhøj. Den kom ret tit, og der var altid fuldt hus, den røde lygte var ude, og når musikken spillede "Kong Kristian stod ved højen mast" i mellemakten, stod alle mennesker i salen ret, der var stemning og højtidelighed. Teatret havde selv en kapelmester med, og Vejen-musikerne fik udleveret noderne om formiddagen, så de kunne lære dem og spille dem, så de ikke kom uforberedt til prøven om eftermiddagen kl. 16 for at spille til sangene, så det hele var i orden til om aftenen. Der blev opført mange gode stykker: Zardasfyrstinden, Den glade Enke, Den skønne Helene, Barken Margrethe af Danmark, Gøngehøvdingen, Frk. Nitousche, Brødrene Ostermands huskors, Bolettes brudfærd, Agnete og Havmanden, Himbjergpræsten, Dansen på Ribergade, o.m.fl.

Nogle teatre havde brug for statister, og så havde vi medhjælpere jo en tjans som statist. Det fik vi 75 øre for. I Barken Margrethe af Danmark blev jeg udtaget til matros, og vi sang: Gutter om Bord - og 75 øre var tjent. Gøngehøvdingen, Agnete og Havmanden, Dansen på Ribergade og flere tjente vi 75 øre ved, og det var jo mange penge for en læredreng.

Når Elverhøj, Barken Margrethe, Gøngehøvdingen, Agnete og Havmanden m. fl. blev spillet, var der altid fuldt hus, for der kom flere vognlæs med folk "fra æ sønderside", som vi sagde. De var glade og livlige og de var dansksindede, og de kom altid i åbne hestevogne uden hensyn til vejret hele vinteren.

Efter forestillingen var der travlt på hotellet, for de mennesker, der kom langvejs fra skulle jo have lidt at spise og drikke. Skuespillerne skulle jo også have noget, og dem blev der dækket op til i den lille sal, der lå ind til den store.

Når så vi så, at et selskab spillede i Fredericia, kunne vi regne ud, hvornår de kom til Vejen, for direktørerne havde deres ture lagt og havde som regel to eller tre stykker, de kunne skifte med. Når de var i Fredericia tog de til Kolding, Vejen, Brørup, Bramminge og Esbjerg, og så op ad Vestkysten, det var gerne en Jyllands-tourné.

Jeg husker engang, da de opførte Frøken Nitouche. Da skulle vi have en hest op på scenen. Vi havde lagt en lang bordplade op ad trappen, men vi kunne ikke få hesten derop, så frøken Nitouche måtte klare sig uden hest. Belysningen var meget skarp, for rampelyset både foroven og forneden lyste en i ansigtet. Belysningsmesteren kunne dæmpe lyset til det var helt slukket. Det var helt naturligt, når det blev mørkt om aftenen og ganske langsomt blev lyst om morgenen. Når elverpigerne dansede blev der sænket et hvidt slør ned helt ude ved rampen, og så lignede de næsten hvide spøgelser set nede fra salen.

Nogle teaterdirektører bestilte mange musikere, jeg tror, der var 7 -8 mand + kapelmesteren, alt efter, hvilket stykke der blev spillet. Det mindste var 3 musikere + kapelmesteren. Af kapelmestre husker jeg kun een, og det er Poul London (14), en meget berømt og dygtig musiker.

Vejen havde jo også sine originaler. jeg husker een, der kørte rundt i byen med en trækvogn og solgte frugt. Hvad han hed, ved jeg ikke. Hans næse var stor og rød-blå som et overmodent jordbær, derfor blev han kaldt "Jordbær-næse". Han holdt til oppe i nærheden af stationen.

En anden, en dame, madam Berg, boede i "æ gye", som vi sagde. Den er nu nedrevet og lagt ind til Egely (15). Hun gik altid i snørestøvler, der aldrig var snørrede, når hun gik på gaden eller vejen. Når der lå en cigarstump, standsede hun op og lod, som om hun snørede sine støvler, snuppede cigarstumpen og kom den ned i støvlen. Hun var helt brun i mundvigene af skrå.

Når der var marked i byen, helt nede hvor vejen (nu A I) går efter Gamst og ned efter Lille Vandmølle og op til Bykroen (16) var der mange mennesker, heste, kreaturer, kagetelte, hele læs af klipfisk, boder med reb, hatte, kasketter og meget andet. Restaurationstelt var der også. Boderne stod i rækker, og der kunne vi træffe madam Berg i godt humør og snakkende med alle. I et telt med frugt fik hun et æble, og så sang hun, så skråsovsen løb ud af mundvigene på hende: "Jeg har et æble i min lomme" - til stor fornøjelse for tilskuerne.

En anden dame, der boede på hjørnet af Øster Alle, kaldte vi Rosenknop. Hun var lille og rund med meget røde kinder. Hun drak tappert med de gæster, der ville give en punch eller to. Hun talte et pænt bysprog og fik hver måned en pension sendt med posten.

Der kom mange børster til byen, og de købte brændevin hos købmanden, en tre-pægl-flaske (1 pægl = ca. 0,24 liter) kostede 28 øre, en bajerflaske fuld kostede 15 øre, en bajer kostede 12 øre, og så samledes de nede i det nederste hjørne af pladsen og drak, så de til sidst lå på jorden og sov.

Vores egen betjent, fik jo en betjent mere den dag for at holde orden. Jeg husker "æ gal snedker", en ældre mand, han blev gerne fuld og lavede en mægtig halløj, råbte op og ville slå. Så kom betjenten, tog ham i nakken og slæbte ham om i gården bag slottet og smed ham ind i laden og lukkede porten for ham, så han kunne sove rusen ud. I porten var der to runde huller, og udenpå var der en klap, der hængte ned over hullet. Det var snedkeren klar over, og fik klappen skubbet til side, og så råbte han ud af hullet. Men så glemte han at holde på klappen, og den faldt ned for ansigtet. Lidt efter var han der igen med samme resultat. Det syntes vi drenge var skæg at se. Til sidst blev han træt og faldt om i halmen og sov rusen ud.

1. Verdenskrig

Da krigen brød ud i 1914 fik Vejen by militær. I Højskolehjemmet (17) blev de indkvarteret og ved Andst bro blev der bygget en stor barak. Hver dag blev der skiftet. Soldaterne var på vagt på broerne, vejbroerne, banebroerne og overkørslen over banen. Hver dag gik der en deling fra Højskolehjemmet til Andst Bro og afløste, og det andet hold gik tilbage til Vejen. Senere blev infanteriet afløst af husarer, som red langs grænsen på Ribevej. Husarerne holdt en opvisning i Vejen Anlæg på festpladsen. De kom ridende ind på pladsen og hestene blev stillet i den østlige side, ridetøjet blev taget af dem og lagt et stykke bag dem, og husarerne stillet i en række lidt længere tilbage.

Sergenten meddelte publikum, at nu skulle de se, hvor hurtigt de kunne lægge ridetøjet på hesten og ride en omgang på pladsen. Så råbtes der "klar", og da det var i orden, fløjtede sergenten, og husarerne løb hen, tog ridetøjet og lagde det på hesten, spændte seler og stropper på hesten og så i galop pladsen rundt. Første mand fik et sølvbæger med inskription. Senere så vi skoleridning, højdespring og spring over vandgrav, våbenbrug, hvordan sablen kunne fløjte, når de svang den og hestene dukkede hovedet. Senere så vi tandemridt, og så en mand stå op på hesten i trav og i galop, een mand på to heste pladsen rundt, senere med 4 heste, stående på de to bageste og styrende de to foran.

Der var engang, man ikke brugte numre, når man skulle telefonere, man forlangte blot at komme til at tale med skræder eller snedker eller skomager. Så skete det, at man skulle til at bruge numre, og det kneb at få det indført, især for de ældre.

Så hændte det, at der gik ild i et stråttækket hus i Borgergade, dengang hovedvej, og købmand Dalsskjold (18), der boede tæt ved, rendte ind til telefonen og forlangte: "A ska' ha' æ sprøjt!" - og telefondamen forlangte: "Hvilket nummer?" - "A ska' ha' æ sprøjt!" - "Hvilket nummer?" - men Dalsskjold blev ilter og råbte: "A ska' ha' æ sprøjt, for Lasses hus brænder din gammel das!". Nå, sprøjten kom med to heste for. Hvordan den blev alarmeret, ved jeg ikke, men huset brændte helt ned til grunden, og et nyt blev bygget, som ligger der den dag i dag.

Vejen Station havde engang en pianofabrik (19), som lå op imod banen med indkørsel fra Skovvej. Når der skulle sendes varer, eller der kom varer, blev jernbanevognene kørt hen til fabrikken, og der blev lagt en træbro over, så man kunne komme fra vognen og ind i fabrikken. Fabrikken blev imidlertid indstillet, hvorfor ved jeg ikke, og senere købt af en snedkermester, som oprettede en stolefabrik. Fabrikken havde en del folk i arbejde. Fabrikken brændte sidst i 20'erne og blev fjernet, og Phønix overtog grunden.

Lige over for pianofabrikken syd for banen lå kedel- og maskinfabrikken "Mjølner" (20). De lavede dampkedler og jernbanevogne. Der var mange smede, og når de nittede dampkedler, kunne man høre dem langt bort. Fabrikken blev nedlagt 1912 før den første verdenskrig 1914, men under krigen ca. 1915 havde den en opblussen med at lave hestesko til tyskerne, og det var store hestesko de lavede med ti huller i hver side, mod fire ved almindelige hestesko, for så kunne man flytte sømmene efter behag, når hestene havde dårlige hove. Fabrikken blev købt af Alfa og brugt som lager, indtil den blev revet ned, og den nye margarinefabrik blev bygget i stedet på grunden.

Fodnoter

1)

Om stuedrift, vadstedsridere og smuglere – se: Erindringer / En aften i april 1738

2)

Se: "Krogaarden" / "Vejengaard" – Fr. d. 7's Gade 26

3)

Se: Gårde i By og på Land / "Østerbygaard"

4)

Se: Gårde i By og på Land / "Oksenvadgaard"

5)

Se: Banegårdspladsen 2 – Hansens Hotel

6)

**Gunnar Frederik Albert Helsingreen (1880 i Århus – 1939 i København)
var en dansk skuespiller og filminstruktør.
Han debuterede ved sin fars teaterselskab, som han turnerede i Danmark med.
I 1904 blev han engageret på Frederiksberg Teater.
Og senere Aarhus Teater (1908-1912),
Det Ny Teater (1912-1914) og Casino (1914-1920).
I 1920-1921 var han tilbage i faderens teaterselskab,
hvor han optrådte sammen med sin kone.
Fra 1923 til 1937 var han engageret på forskellige provinsteatre
samt Casino og Det ny Teater.
Han optrådte bogstaveligt talt helt til sin død,
hvor han faldt om på Odense Folketeater ramt af et hjerteslag.
Han filmdebuterede i 1909 hos Fotorama i Århus
og var allerede næste år med til at skrive manuskript til
og instruere stumfilm for selskabet.
Fra 1913 var han også engageret af andre danske filmselskaber,
Nordisk Film og Kinografen i København samt Dansk Filmfabrik i Århus.
Han medvirkede desuden i en enkelt tonefilm i (1938).**

7)

Ove Volmer Bassøe (1872-1937), skuespiller og teaterdirektør, var søn af købmand Thorvald Erhardt Alexander Bassø og hustru Thora Antonette Elisabeth Michelsen. I 1904 spillede han i "Der var engang" på Odense Folketeater og i 1906 i "Sommerrejsen" på Svendborg Sommerteater. Han medvirkede på Nykøbing Falster Sommerteater i Sommerrevyen 1913 og "Nu er vi her igen" i 1915. Ove Bassøe turnerede med sit eget teaterselskab og havde en overgang stor succes med sine forestillinger. Men sæsonen 1925-26 sluttede med et kæmpe underskud, der gjorde ham ude af stand til at indfri sine økonomiske forpligtelser over for personalet. Da han var ude af stand til at meddele hvilke uopfyldte forpligtelser der påhvilede ham, var det slut med bevillingerne. Ove Bassøe blev den 8. maj 1900 gift i Vor Frelsers Kirke i Horsens med skuespillerinden Maria Bassøe (født Maria Birgitte Christiane Andersen) (1876-1953)

8)

Gerda Christophersen, 1870-1947, dansk skuespiller og teaterleder. Hun debuterede i 1889 på Casino og vendte tilbage dertil i 1902, først som operetteprimadonna, fra 1912-14 tillige som meddirektør. I 1920 dannede hun sit eget turnerende teaterselskab, som blev et af provinsens bedste. Det spillede operetter og klassikere, men også ny dramatik. I 1932 satte Gerda Christophersen Kaj Munks Ordet op og betonedede stykkets jyske miljø. Opsætningen gjorde hende til Munks foretrukne fortolker i provinsen.

9)

Otto Aron Jacobsen (1870-1939), teaterdirektør, var søn af handelsrejsende, grosserer Isak Aron Jacobsen (1827-1876) og hustru Betty Rothenborg (1839-1900). Otto Jacobsen var uddannet ved handelen og havde læst hos Karl Mantzius og Peter Jerndorff inden han den 24. september 1894 debuterede på Dagmar-teatret som Hans i dramaet "Ungdom". I sæsonen 1895/96 var han ved Casino og 1896/97 hos Povl Friis i Norge. Senere var han hovedsagelig ved provinsscenerne, hvor han spillede i et stort repertoire. I årene 1904-07 var han ved Frederiksberg Teater, med Peter Fjelstrup i Norge 1908/09 og i sæsonen 1909/10 ved Det ny Teater. Fra 1910 til 1930 ledede han som direktør et påskønnet turné-selskab i provinsen, hvis repertoire ofte bestod af københavnske nyheder med optræden af prominente gæster. I 1929 styrede han delingsspiilet på Dagmar-teatret, hvor han fra 1930 til 1934 var enedirektør. Efter sin frivillige afgang fra direktørposten genoptog han sin virksomhed i provinserne. Inden sin død var han i sæsonen 1938-39 direktør for Bellevue Teatret. Han var en dygtig administrator med megen praktisk teatersans. Otto Jacobsen medvirkede i 1927 i en svensk film. Otto Jacobsen døde midt i sin gerning ramt af et hjerteslag lige hjemkommet fra turné med lystspillet "Forandring fryder", hvori han havde spillet den mandlige hovedrolle.

10)

*Lilly Bergliot Skands (1893-1942), norsk sangerinde og skuespillerinde.
Hun medvirkede i stumfilmen "Den forelskede Gullaschbaron" (1917).
Hun var med i Palads-Revyen 1919 "Poppedrengen" på Vinterpaladset.
I 1913 blev hun gift med filmforfatter Lauritz Kristian Larsen Skands (1885-1934).
Ægteskabet blev opløst 1919 og siden blev hun den 30. december 1920
gift i Kastelskirken i København med komponisten Kai Normann Andersen.
Ægteskabet blev opløst i 1936.*

11)

*Olaf Rye Poulsen var søn af postbud Hans Poulsen og hustru Poulina Sophie Henckell.
Han tog præliminæreksamen fra Borgerdydskolen i København i 1865
og blev i 1866 elev på Det Kongelige Teater efter at have læst hos skuespiller Ludvig Phister.
Han debuterede den 16. april 1867 som Jacob i "Erasmus Montanus".
I 1884 blev han ansat som kgl. skuespiller og underviste på elevskolen 1886-1916.
Han optrådte sidste gang 16. april 1917.
Olaf Poulsen optrådte flere gange som gæst i Stockholm og Oslo
og på Holbergs fødselsdag 3. december 1919 var han Per Degn på Det Kongelige Teater.
Han havde gennem karrieren mange hovedroller - ikke mindst i Holbergs komedier.
Han spillede bl.a. Jeppe i "Jeppe på Bjerget", Per Degn i "Erasmus Montanus",
løjtnant von Buddinge i "Genboerne" og mange andre.
Men Olaf Poulsen havde i de mere end de 300 roller han spillede
også andre glimrende præstationer i det klassiske repertoire,
f.eks. som Rendegarn i "En skærsommernatsdrøm", Tobias Hikke i "Helligtrekongersaften"
og gamle Ekdal i "Vildanden".
I hjemmet i Fredensborg blev indrettet et Olaf Poulsen-museum.
Han fik i 1907 tildelt fortjenstmedaljen i guld.
Olaf Poulsen var gift med balletdanserinden Henriette Emilie Poulsen, født Bryde (1846-1909).
Han var far til teatermaleren Emil Poulsen (1876-1957)
og farfar til scenografen Henrik O. Poulsen (1927-1997)*

12)

*Carl Olaf Stein (1862-1938)
var søn af tobakspinder Johan Edvard Bernhard Stein
og hustru Christine Caroline Hansine Møller.
Han opnåede tidligt en vidtrækkende berømmelse som skuespiller.
Han havde sit livs rolle som Jeppe i "Jeppe på Bjerget"
og var det uopslidelige trækplaster
gennem en næsten uoverskuelig række sæsoner.
Samtidig udviklede han sig som forretningsfører bl.a.
i en årrække hos direktør Stephensen.
Senere førte han selv an som leder af sine egne teaterselskaber.
Som provinsdirektør blev han kaldt for "Provinsens Olaf Poulsen".
Han var direktør for sommerteatret i Slagelse og i 1916 for revyen i Nykøbing F.,
hvor de medvirkende var Harald Holst, Sigvald Larsen, Augusta Stein og Iris Sandstrøm.
I 1914 drev han sommerteater i Randers, hvor han i revyen "Hallo"
havde Sophus Bernhard og Arnold Dion som medvirkende.
Sidstnævnte fik stor succes med visen "Bobby, du må ha ondt i håret".
Lige meget hvor Carl O. Stein lavede revy
kunne man være sikker på at høre ham selv synge visen
"Ta mad med hjemmefra".
Han medvirkede i følgende stumfilm:
"Gaardmandsdatteren" (1912), "Lumpacivagabundus" (1912)
og "Når Hadet slukkes" (1917).
Carl O. Stein var gift med Augusta Marie, født Scheel.*

13)

*Peter Oscar Stribolt (1873-1927) var en dansk skuespiller.
Han var oprindelig uddannet smed, men en god sangstemme bragte ham til teatret,
hvor han debuterede i 1893 på Nørrebro Teater.
Han blev senere engageret af Sønderbros Teater (fra 1902),
Central Teatret, Scala-Teatret (fra 1913).
Han var en meget populær varietéskuespiller der optrådte i utallige revyer,
ofte i par med Olga Svendsen.
Han filmdebuterede i 1908 hos Nordisk Film,
og blev efterfølgende en af dansk stumfilms mest produktive skuespillere.
Grundet hans store kropsvægt og joviale humør ofte i forskellige komiske roller.
Var del af Lau Lauritzen Sr.'s hold af komikere,
der optrådte i en mængde af hans mindre farcer samt i en række Fy & Bi-film.
Stribolt medvirkede i mere end 70 af Lauritzens film.
I alt medvirkede han i mere end 145 film inkl. 4 svenske.
Han instruerede desuden tre film for Nordisk Film.*

14)

*Poul London (1904-1989).
Som smede- og maskinarbejderlærling
tjente Poul Max London lidt ekstra ved at spille til selskaber,
men allerede som 20-årig blev han professionel musiker.
Da han ved en koncert i Horsens måtte springe til som dirigent var hans fremtid afstukket. Han gik
i dirigentlære hos Hans Chr. Felumb og fik med årene hele landet som arbejdsplads. Han begyndte
at komponere og det blev til både operetter,
balletmusik og underholdningsmusik.
Under krigen bearbejdede han i Sverige Peterson-Bergers operamusik til orkestersonate.
Herhjemme stod han bag "Times Square in Light" og "København-suite".
Desuden skrev Poul London balletsuiten "Paradisets Have",
der fremførtes af Radiosymfoniorkestret første gang i 1959.
Han spillede indimellem i Tivolis Koncertsals orkester
samtidig med at han var orkestrets arrangør.
Som dirigent var han på turné med "Ungdom og Galskab"*

*Oplysninger, tekst og billeder om teaterdirektører og skuespillere
fra den danske filmdatabase www.danskefilm.dk og andre kilder på Internettet.*

15)

"Egely" – se: Fr. d. 7's Gade 3 A

16)

Bykroen / Vejen Gæstgivergaard – se: Fr. d. 7's Gade 15

17)

Højskolehjemmet – se: Nørregade 2

18)

Om købmand Dalsskjold – se: Fr. d. 7's Gade 17

19)

Se: Skovvej / A/S Jensen & Nielsen Pianofabrik / Vejen Stolefabrik

20)

Se: Vestergade / Kedelfabrikken "Mjølner"

10